

Conte del Coronavirus

Hi havia una vegada en un país molt i molt proper, un virus que era conegut amb el nom de "Coronavirus". Aquest virus, com tothom que es posa una corona al nom o al cap, volia conquerir tot el món i com que no tenia cames la única manera que tenia de fer-ho era anar saltant de persona en persona.

Van venir els homes i les dones més forts del món (o més ben dit, les dones i els homes que es creien els més forts del món), però cap va ser capaç de guanyar el virus, ja que aquest era tan i tan petit que sempre sabia com esquivar els cops.

- I si és tan petit, com el podrem guanyar? - va començar a preguntar-se tothom.

- Molt fàcil! - va dir un nen que passava per allà (un nen, que és tots els infants, i que en aquest conte simbolitza el sentit comú, una característica humana que sovint anem perdent a mesura que ens fem grans, igual que la capacitat de veure l'elefant dins la boa del "El Petit Príncep".)

- Si no té comes- va seguir el menut- nosaltres som les seves comes. Si ens quedem, tot el temps que puguem a casa, no podrà seguir avançant, i el vencerem sense lluitar, que és la manera com es guanyen les lluites més importants de la vida- va afegir el petit deixant a tothom bocabadat.

I així va ser com tots els nens i les nenes es van quedar dues setmanes a casa, i com els adults vam aprendre una mica del sentit comú dels infants. Així va ser com tothom va tenir temps de tornar a llegir "El Petit Príncep", i entendre'l. I així va ser com vàrem comprendre que les victòries de debó es guanyen amb unes armes que són invisibles als ulls.

